

dets Administration, kunde Tønnesen ikke længer bevare sin passive Holdning. Han ønskede dog ikke, at Kapellanen skulde udlægge hans Tavshed som Frygt for at modsige Bispen.

„Det forekommer mig dog,“ sagde han, idet han med en Overlegenhed, der ligesom skulde overbyde Bispens, tørrede sig om Munden med sin Serviet, „det forekommer mig virkelig, at vi i Øjeblikket mindre føler Savnet af nye Bevægelser og nye Strømninger, saaledes som Deres Højærværdighed synes at formene, end netop Ro og Klarhed, for at Landets forskellige Institutioner, der siden Grundlovens Indstiftelse har maattet udstaa saa mange svære Rystelser, kan genvinde den Stabilitet, som de i høj Grad tiltrænger.“

„Aa, jeg er nu ikke bange for lidt Udluftning!“ udbrød Bispen med ungdommelig Munterhed. „En Hovedrengøring en Gang imellem har ethvert Hus godt af; og det kan saamænd aldrig skade, at der ogsaa kommer Folk med „Skrubbebørster“ . . . er det ikke saadan, den Slags Redskaber hedder, lille Frøken?“ henvendte han sig til Frøken Ragnhild, der svarede med et utrolig kort: „Det er nok muligt.“

„Jeg har paa ingen Maade gjort mig til Talsmand for nogen som helst Slags Urenlighed,“ sagde